

Sag T-12/96

Area Cova, SA m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Fiskeri — bevarelse af havets ressourcer — konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav — hellefisk — EF-flådens fangstkvote — annullationssøgsmål — afvisning«

Retterns kendelse (Tredje Afdeling) af 8. juli 1999 II - 2304

Sammendrag af kendelse

1. *Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — forordning nr. 2565/95 om indstilling af fiskeri efter hellefisk fra fartyger, som fører en medlemsstats flag — søgsmål fra rederier og sammenslutninger, som varetager rederiers kollektive interesser — afvisning (EF-traktaten, art. 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF); Kommissionens forordning nr. 2565/95)*

2. *Ulovlighedsindsigelse — skal fremsættes under en verserende retssag — afvisning af hovedsagen — afvisning af indsigelsen (EF-traktaten, art. 184 (nu art. 241 EF))*

1. Et annullationssøgsmål, som rederier, der er etableret i en medlemsstat, indgiver mod forordning nr. 2565/95 om indstilling af fiskeri efter hellefisk fra fartøjer, som fører en medlemsstats flag, hvorved Kommissionen fastslog, at EF-kvoten for 1995 for fangst af hellefisk i underområde 2 og 3 under Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO), blev indstillet, må afvises fra realitetsbehandling.

Sagsøgerne er nemlig ikke berørt af den anfægtede forordning — som er almen gyldig — på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der efter forordningen adskiller dem fra alle de andre erhvervsdrivende, som forordningen kan finde anvendelse på.

Navnlig var Fællesskabets institutioner ikke på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede retsakt forpligtet til at tage hensyn til sagsøgernes særlige situation. Den omstændighed, at den institution, som har udstedt retsakten, har kendskab til de personer, der er berørt heraf, kan ikke i sig selv individualisere disse uden hensyn til, om den førnævnte forpligtelse består. Heller ikke den omstændighed, at sagsøgerne har deltaget som rådgivere for Kom-

missionen i forhandlingerne forud for NAFO's Fiskerikommissionens vedtagelse af den samlede tilladte fangstmængde for hellefisk, kan individualisere dem, da Kommissionen ikke efter bestemmelserne i de relevante fællesskabsforordninger var forpligtet til at følge en bestemt fremgangsmåde, hvorefter personer i den kategori, som sagsøgerne tilhører, kan gøre nogen rettigheder gældende eller endog rejse krav om at blive hørt, før den fastslår, at kvoten er opbrugt, og at fiskeriet indstilles.

Desuden adskiller de økonomiske virkninger, som sagsøgerne hævder at være berørt af, dem ikke mærkbart fra enhver anden erhvervsdrivende, som er berørt af den anfægtede forordning, da denne ikke har gjort indgreb i særlige rettigheder, som måtte tilkomme dem.

Også et annullationssøgsmål vedrørende samme forordning, som indgives af tre sammenslutninger, der varetager rederes kollektive interesser, må afvises. En forening, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser, kan nemlig ikke anses for at være individuelt berørt — i den i

traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF) forudsatte betydning — af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og kan derfor ikke indgive annullationsøgsmål på sine medlemmers vegne, når disse ikke kan gøre det individuelt.

Ganske vist kan særlige omstændigheder — såsom det forhold, at en sammenslutning har deltaget i en procedure forud for vedtagelsen af en retsakt i artikel 173's forstand — eventuelt begrunde realitetspåkendelse af en sag, som er anlagt af en sammenslutning, hvis medlemmer ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den pågældende retsakt, navnlig når sammenslutningen i sin egenskab af deltager i forhandlingerne er blevet berørt af

retsakten, men det gælder ikke, når den sagsøgende sammenslutning ikke har virket som forhandler, da denne rolle er forbeholdt de kontraherende parter, og når sammenslutningen ikke har nogen processuelle rettigheder efter de i sagen omhandlede forordninger.

2. Hjemmelen i traktatens artikel 184 (nu artikel 241 EF) til at påberåbe sig, at en forordning eller en generel retsakt, der danner retsgrundlag for den anfægtede gennemførelsesforanstaltning, ikke kan kun finde anvendelse, udgør ikke en selvstændig søgsmålsret, men kan udøves under en verserende retssag. Såfremt der ikke er adgang til at anlægge et selvstændigt søgsmål, kan denne traktatbestemmelse derfor ikke påberåbes.